

EUROOPAN KOMISSIO

Bryssel 6.6.2012
SWD(2012) 167 final

KOMISSION YKSIKÖIDEN VALMISTELUASIAKIRJA

TIIVISTELMÄ VAIKUTUSTEN ARVIOINNISTA

Oheisasiakirja

ehdotukseen Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiiviksi

luottolaitosten ja sijoituspalveluyritysten elvytys- ja kriisinratkaisukehyksestä sekä neuvoston direktiivien 77/91/ETY ja 82/891/EY, direktiivien 2001/24/EY, 2002/47/EY, 2004/25/EY, 2005/56/EY, 2007/36/EY ja 2011/35/EY ja asetuksen (EU) N:o 1093/2010 muuttamisesta

{COM(2012) 280 final}
{SWD(2012) 166 final}

KOMISSION YKSIKÖIDEN VALMISTELUASIAKIRJA

TIIVISTELMÄ VAIKUTUSTEN ARVIOINNISTA

Oheisasiakirja

ehdotukseen Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiiviksi

luottolaitosten ja sijoituspalveluyritysten elvytys- ja kriisinratkaisukehyksestä sekä neuvoston direktiivien 77/91/ETY ja 82/891/EY, direktiivien 2001/24/EY, 2002/47/EY, 2004/25/EY, 2005/56/EY, 2007/36/EY ja 2011/35/EY ja asetuksen (EU) N:o 1093/2010 muuttamisesta

1. ONGELMAN MÄÄRITTELY

Viranomaisten kyky hallita rahoituskriisiä on joutunut nykyisen kriisin aikana sekä kovalle koetukselle kotimaassa että rajatylittävissä tilanteissa. Kriisin aikana kävi pian ilmi, etteivät sen enempää viranomaiset kuin pankitkaan olleet kunnolla varautuneet siihen. Varasuunnitelmien teko kriisiskenaarioita varten ei ollut riittävää. Kaikilla jäsenvaltioilla ei ollut valtuuksia puuttua vaikeuksiin joutuneen pankin tilanteeseen jo varhaisessa vaiheessa ja vakiinnuttaa ja tervehdyttää sitä. Monien jäsenvaltioiden viranomaisilla ei ollut riittäviä keinoja ja valtuuksia käsitellä pankkien kaatumista. Koska toisistaan riippuvien suurten pankkien kaatuminen olisi voinut aiheuttaa vakavaa vahinkoa koko järjestelmälle, viranomaisilla ei ollut muuta mahdollisuutta kuin pelastaa ne veronmaksajien rahoilla.

Tilannetta on vaikeuttanut myös se, että vaikka rajatylittävien pankkien toiminta on yhdentynyt siinä määrin, että liiketoimintalinjat ja sisäiset palvelut ovat kietoutuneet tiiviisti toisiinsa jäsenvaltioiden maantieteellisten rajojen yli, viranomaiset eivät voi edelleenkään puuttua pankkien asioihin muuta kuin omassa jäsenvaltiossaan. Niinpä, jos rajatylittävä pankki kaatuu, valvojat ja muut (pankkikriisinratkaisusta vastaavat) viranomaiset keskittyvät vain omilla lainsäädäntöalueillaan tehtyihin operaatioihin. Tämä voi hankaloittaa rajatylittävää yhteistyötä ja johtaa tehottomiin ja mahdollisesti toistensa kanssa kilpaileviin lähestymistapoihin, jolloin kriisinratkaisun tulokset eivät ole optimaalisia EU:n tasolla.

Rahoituskriisin aikana todettiin, että yksityissektori ei ollut kerännyt etukäteen varoja kriisinratkaisutoimien rahoittamiseen tai että tällaisia varoja oli liian vähän.

Julkinen tuki maksoi veronmaksajille huomattavia rahasummia ja vaaransi jopa joidenkin jäsenvaltioiden julkisen talouden rahoituksen. Lokakuun 2008 ja lokakuun 2011 välisenä aikana komissio hyväksyi rahoituslaitoksille tarkoitettuja valtiontukia 4,5 biljoonan euron arvosta (joka on 37 prosenttia suhteessa EU:n BKT:hen). Tästä määrästä 1,6 biljoonaa euroa (13 prosenttia suhteessa EU:n BKT:hen) käytettiin vuosina 2008–2010. Takauksiin ja likviditeettitoimenpiteisiin käytetty määrä oli 1,2 biljoonaa euroa eli noin 9,8 prosenttia suhteessa EU:n BKT:hen. Loput rahat käytettiin pääomien lisäämiseen ja omaisuuserien arvon alentamiseen tarvittaviin toimiin, joiden arvo oli

409 miljardia euroa (3,3 prosenttia suhteessa EU:n BKT:hen)¹. Tämän suuruiset kulut ja talousarvioon tehdyt sitoumukset eivät ole kestäviä rahoituksen kannalta ja säilyttävät raskaan taakan nykyisille ja tuleville sukupolville. Lisäksi rahoituslalla alkanut kriisi on suistanut EU:n talouden vakavaan taantumaa. Sen seurauksena EU:n BKT supistui 4,2 prosenttia (0,7 biljoonaa) vuonna 2009.

2. TOISSIJAISUUSKYSYMYSTEN ANALYSOINTI

Vaikka pankkiala on EU:ssa yhdentynyt pitkälle, pankkikriisejä käsitellään yhä kansallisilla järjestelmillä, eikä niillä pystytä käsittelemään useissa maissa toimivia laitoksia, jotka ovat joutuneet vaikeuksiin. Tällaisissa tapauksissa koordinointi on todennäköisesti hankalaa, ja kullakin viranomaisella saattaa olla erilaiset tavoitteet. Jos viranomaisilla ei ole kovinkaan monta vaihtoehtoa pankkikriisien ratkaisuun, tämä lisää moraalikadon riskiä ja johtaa siihen oletukseen, että suuret, monitahoiset ja yhteenliittyneet pankit tarvitsevat jälleen julkista taloudellista apua joutuessaan vaikeuksiin. Sen vuoksi ainoastaan EU:n laajuisella toiminnalla voidaan varmistaa, että luottolaitoksiin sovelletaan kriisitilanteissa johdonmukaista toimintaa, jolla taataan tasapuoliset kilpailuedellytykset ja edistetään sisämarkkinoiden yhdentymistä.

EU:n toimia ei tarvita kriisinratkaisuviranomaisten valintaan eikä pankkien kriisinratkaisumenettelyihin. Näistä seikoista jäsenvaltiot voivat päättää itse.

3. EU-ALOITTEEN TAVOITTEET

Aloitteen yleisinä tavoitteina on säilyttää rahoitusvakaus ja luottamus pankkeihin sekä estää kriisin leviäminen. Tarkoituksena on, että yhteiskunnalle ja erityisesti veronmaksajille koituu mahdollisimman vähän tappioita ja moraalikato saadaan vähenemään. Ehdotetulla kehyksellä pyritään myös vahvistamaan pankkipalvelujen sisämarkkinoita ja takaamaan samalla tasapuoliset kilpailuedellytykset.

4. SUOSITELLUT TOIMINTAVAIHTOEHDOT JA NIIDEN ODOTETUT VAIKUTUKSET

Varautuminen ja ennaltaehkäisy

Pankkien tervehdyttämis- ja kriisinratkaisukehyksen ensisijaisena tavoitteena on varmistaa mahdollisimman pitkälle, että pankkien kaatumiselta vältytään ja viranomaiset ja pankit varautuvat vastoinkäymisiin. Tätä varten on tarkasteltu seuraavia vaihtoehtoja.

Rahoituskonsernit voivat vapaaehtoisten konserninsisäisten rahoitustukisopimusten perusteella siirtää varoja yksiköiden välillä, jos jokin konsernin yksiköistä joutuu rahoitusvaikeuksiin. Näin voitaisiin estää se, että joidenkin konsernin yksiköiden rahoitusongelmat käyvät liian vaikeiksi. Tämä olisi hyväksi koko konsernille. Varojen siirtäminen terveeltä yksiköltä voisi kuitenkin heikentää tämän yksikön maksukykyä ja pääomaa ja siten myös velkojien ja tallettajien asemaa. Sen vuoksi siirrot pitäisi sallia vain, jos ne eivät vaaranna tuenantajien likviditeettiä tai vakavaraisuutta. Valvojat voisivat antaa suostumuksensa kehykselle, joka tarjoaisi suojan kaikille sidosryhmille.

¹ Lähde: Euroopan komissio, valtiontukien tulostaulu, syksyn päivitys 2011 (KOM(2011) 848).

Joissakin tilanteissa valvojat voisivat jopa pyytää sopimuksen perusteella vapaaehtoiseen tukiryhmään kuuluvia pankkeja auttamaan toista samaan konserniin kuuluvaa yksikköä. Tämä mahdollisuus varojen siirtämiseen hätätilanteissa voisi myös vahvistaa sisämarkkinoita.

Pankkeja ja viranomaisia vaaditaan laatimaan varasuunnitelmia kriisitilanteiden varalle. Pankkien laatimien elvytysuunnitelmien avulla valvojat voivat helpommin yksilöidä, miten pankkien vakaus voidaan palauttaa varhaisessa vaiheessa. Elvytysuunnitelmia laatiessaan pankit voivat myös helpommin tarkastella itse toimintojaan, riskejään ja ongelmatilanteissa tarvittavia toimia. Viranomaisten laatimien kriisinratkaisusuunnitelmien perusteella toimenpiteitä voidaan toteuttaa nopeammin ja tehokkaammin, mikä voi myös pienentää huomattavasti pankin kaatumisen (yhteiskunnallisia) kustannuksia. Jos kriisinratkaisuviranomaiset ovat täysin tietoisia siitä, miten ne voivat tosiasiallisesti purkaa tai likvidoida kaatumaisillaan olevan pankin tai konsernin hyvässä järjestyksessä, onnistumisen mahdollisuus on paljon suurempi.

Kriisinratkaisuviranomaisille annetaan lisävaltuuksia, jotta ne voivat vaatia muutoksia pankkien operatiivisiin ja liiketoimintarakenteisiin ja jotta pankkien toimintaa ja riskien ottamista voidaan rajoittaa. Näillä toimenpiteillä pyritään varmistamaan, että pankit voidaan purkaa, jos niitä uhkaa maksukyvyttömyys; niillä voidaan ehkä poistaa se vaara, että pankin pelastamiseen joudutaan käyttämään valtiontukea, jos pankki on liian monitahoinen, suuri tai tärkeä kaatuakseen. Tällä tavoin voidaan pienentää moraalikatoa ja pakottaa pankit toimimaan varovaisemmin. Jos pankit on mahdollista purkaa, veronmaksajien rahojen runsas käyttö ei ole ainoa keino niiden pelastamiseen, koska ”hallittu kaatuminen” on nyt mahdollista. Toisaalta valtiontakuun mahdollisuuden poistaminen kasvattaa todennäköisesti pankkien rahoituskustannuksia. On myös otettava huomioon, että vaikka kriisinratkaisuviranomaisten valtuuksien lisääminen auttaa puolustamaan yleistä etua, se saattaa rajoittaa osakkeenomistajien ja johdon perusoikeuksia toimia niiden tavoitteiden ja liiketoimintamallien kannalta sopivimmalla tavalla. Sen vuoksi kriisinratkaisun esteiden poistamiseen tähtäävien toimenpiteiden olisi oltava oikeassa suhteessa siihen, mikä on luottolaitoksen merkitys koko järjestelmälle ja miten sen kaatumisen todennäköisesti vaikuttaisi rahoitusvakauteen. Toimenpiteiden olisi oltava syrjimättömiä ja palveltava yleistä etua.

Varhaiset toimet

Tarkoitus on parantaa valvojien hallinnoimaa nykyistä varhaisten toimien kehystä. Tällöin valvojat voivat puuttua ongelmiin vielä aikaisemmin (eli silloin, kun vakavaraisuusdirektiivien² rikkominen näyttää todennäköiseltä, kun se nykyisin on mahdollista vasta sitten, kun todellinen rikkominen on todettu), ja ne saavat käyttöönsä laajan valikoima keinoja ja valtuuksia. Tällä tavoin valvojat voivat estää pankin ongelmien pahenemisen.

Jos valvojilla olisi käytettävissään laajempi, yhdenmukaistettu valikoima välineitä, joilla ne voisivat puuttua ongelmiin jo varhaisessa vaiheessa, ongelmat voitaisiin korjata ennakolta, mikä parantaisi suuresti kriisinhallinnan yleistä tehokkuutta EU:ssa. Esimerkiksi vaatimalla, että laitosten on luovuttava tietyistä toiminnoista, voitaisiin vähentää merkittävästi näiden laitosten riskejä ja estää laitoksia kaatumasta. Jos pankille

² Direktiivi 2006/48/EY luottolaitosten liiketoiminnan aloittamisesta ja harjoittamisesta ja direktiivi 2006/49/EY sijoituspalveluyritysten ja luottolaitosten omien varojen riittävydestä.

nimettäisiin tällaisessa tilanteessa erityinen johtaja, viranomaiset voisivat pysäyttää välittömästi pankin johdon virheelliset toimet ja toteuttaa korjaustoimenpiteitä, jotta vaikeat tilanteet eivät pahenisi entisestään.

Antamalla kaikkien valvojien käyttöön laajempi ja yhtenäisempi valikoima työvälineitä voidaan parantaa valvojien välistä yhteistyötä ja toteuttaa tärkeitä toimenpiteitä, joiden toteuttaminen ei ole toistaiseksi mahdollista kaikissa jäsenvaltioissa, joissa toimii rajatylittäviä pankkikonserneja.

Jotkin näistä välineistä voisivat kuitenkin rajoittaa johdon vapautta (esimerkiksi rajoittamalla liiketoimintaa ja korvaamalla johtajia erityisjohtajalla) sekä osakkeenomistajien vapautta (esimerkiksi keskeyttämällä osingonmaksun). Sen vuoksi näihin työkaluihin olisi liitettävä turvatekijöitä varmistamaan, ettei niitä käytetä väärin ja että ne palvelevat yleistä etua ja ovat oikeasuhteisia.

Jotta pankkien pääomaa voitaisiin lisätä hätätilanteissa, lainsäädäntöä muutetaan siten, että osakkeenomistajien yleiskokoukselle annetaan valtuudet päättää jo ennen kriisiä, että yleiskokous kutsutaan koolle lyhennetyllä määräajalla, jos syntyy tarve lisätä pääomaa hätätilanteessa.

Pankkien kriisinratkaisu

Jos kaikissa jäsenvaltioissa otetaan käyttöön vähimmäismäärä pankkien purkamiseen tai niiden kriisinratkaisuun tarkoitettuja välineitä (esimerkiksi liiketoiminnan myynti, varojen erottaminen tai omaisuudenhoitoyhtiö), viranomaisilla on huomattavasti paremmat mahdollisuudet saada aikaan onnistunut ja tehokas kriisinratkaisu (pankkien hallittu kaatuminen sopivaan aikaan) ja säilyttää siten rahoituspalvelujen jatkuvuus ja koko rahoitusjärjestelmän vakaus. Toisin kuin tavanomaiset maksukyvyttömyysmenettelyt pankkien erityinen kriisinratkaisumenettely antaisi viranomaisille mahdollisuudet käyttää tekniikoita, jotka sopivat paremmin pankkien tarpeisiin ja joilla sidosryhmiä koskevat kysymykset voidaan asettaa tasapainoisella tavalla tärkeysjärjestykseen (kriisinratkaisu suosii tallettajia, palvelujen jatkuvuutta ja siten myös rahoitusvakautta).

Lisämekanismin avulla pankkien velkoja voitaisiin kirjata alas tai velat voitaisiin osittain muuttaa omaksi pääomaksi. Tämä saattaa olla hyvä keino silloin, kun muut keinot eivät riitä ratkaisemaan suuren, monitahoisen ja toisista riippuvaisen rahoituslaitoksen ongelmia sellaisella tavalla, jolla suojeltaisiin rahoitusvakautta ja veronmaksajien rahoja.

Pankkien kriisinratkaisukehys pienentäisi myös suurimpien ja tärkeimpien pankkien velkojen implisiittistä valtioneuvostoa tai poistaisi sen kokonaan. Tämän odotetaan luonnollisesti kasvattavan jonkin verran pankkien rahoituskustannuksia. Toisin sanoen pankkien sidosryhmät (velkojat ja omistajat) tulevat vastaamaan kustannuksista, jotka päättyivät ennen veronmaksajien maksettaviksi. Pankkien rahoituskustannusten nousu voisi pienentää BKT:tä jonkin verran.

Kriisinratkaisutyökalujen ja -valtuuksien käyttöön on oltava sellaiset edellytykset, että viranomaiset voivat ryhtyä toimiin ennen kuin pankki on taloudellisesti maksukyvytön, jolloin tehokkaaseen ja onnistuneeseen kriisinratkaisuun olisi realistisemmat mahdollisuudet. Hallittu kaatuminen, jossa tappiot päättyvät ensisijaisesti johdon ja osakkeenomistajien kannettaviksi, vähentää myös moraalikatoa. Kriisinratkaisutoimet

voisivat kuitenkin rajoittaa osakkeenomistajien ja velkojien oikeuksia. Siksi näitä toimia sovellettaisiin vain poikkeustilanteissa ja yleisen edun nimissä.

Rajatylittävä yhteistyö

Kriisinratkaisuviranomaisten yhteistyöstä annetaan asianmukaiset säädökset ja tälle yhteistyölle annetaan virallinen asema. Keskusteluissa on käsitelty useita vaihtoehtoja, kuten kriisinratkaisuvaltuuksien antamista EU:n viranomaisille sekä EU:n kriisinratkaisuviranomaisen perustamista. Parhaana vaihtoehtona on pidetty yhteistyöjärjestelyjä kriisinratkaisukollegioissa. Kriisinratkaisukollegiot varmistaisivat sen, että kansalliset viranomaiset tiedottavat toisilleen hätätilanteista, keskustelevat niistä ja päättävät yhteisistä toimista tai niiden yhteensovittamisesta, jos jokin useissa maissa toimiva pankki uhkaa kaatua. Euroopan pankkiviranomaisen (EPV) osallistumisella kriisinratkaisukollegioihin varmistettaisiin, että kaikkien jäsenvaltioiden ja sidosryhmien edut otetaan huomioon ja että rahoitusmarkkinat eivät pirstaloidu.

Rahoitus

Yhteisesti määritellyt etukäteen kerättävät kriisinratkaisurahastot ja rahoitusalan rahoittamat talletussuojajärjestelmät lisäävät kriisinratkaisutoimenpiteiden onnistumismahdollisuuksia ja antavat lisätakeita veronmaksajille. Vaikka kriisinratkaisurahastoilla ja talletussuojajärjestelmillä on erilaiset soveltamisalat, niiden samanaikainen suunnittelu tuottaa monia yhteisvaikutuksia. Kriisinratkaisulla saadaan aikaan mittakaavaetuja, koska se vähentää leviämiskäskyä, ja kun kriisinratkaisuun tarvittavan rahoituksen määrä määritellään mahdollisimman hyvin, talletussuojajärjestelmiin tarvitaan vähemmän rahoitusta.

Mallinnuslaskelmien perusteella talletussuojajärjestelmien ja kriisinratkaisurahastojen optimaalinen suuruus olisi vähintään yksi prosentti EU:n pankeissa olevista suojatuista talletuksista. Etukäteen kerättävät varat voitaisiin sijoittaa talletussuojajärjestelmiin, mutta siinä tapauksessa kriisinratkaisu olisi pystyttävä rahoittamaan talletussuojajärjestelmistä. Jos jäsenvaltio ei salli kriisinratkaisun rahoitusta talletussuojajärjestelmästä, tarvitaan erillinen rahasto.

Tässä yhteydessä on arvioitu myös muita vaihtoehtoja, kuten sellaisten kansallisten kriisinratkaisurahastojen perustamista, jotka ovat tiukasti erillään talletussuojajärjestelmistä, sekä EU-tason kriisinratkaisurahastoa, mutta nämä vaihtoehdot on hylätty.

Kokonaisvaikutus

Ehdotetun EU-tason kriisinhallintakehyksen tarkoituksena on parantaa rahoitusvakautta, vähentää moraalikatoa, suojata tallettajia ja kriittisiä pankkipalveluja sekä säästää veronmaksajien rahoja. Lisäksi sillä pyritään suojaamaan ja kehittämään rahoituspalvelujen sisämarkkinoita.

Kehyksellä arvellaan olevan myönteinen yhteiskunnallinen vaikutus ensinnäkin siksi, että sillä vähennetään systeemisen pankkikriisin todennäköisyyttä ja siitä seuraavaa BKT:n pienenemistä, ja toiseksi sen vuoksi, että sillä estetään veronmaksajien rahojen käyttö pankkien pelastamiseen uusissa kriiseissä. Jos pankkikriisejä kehittyy, niiden kustannusten olisi langettava ensisijaisesti pankkien osakkaille ja velkojille.

Kehyksen soveltamiseen liittyvät kustannukset aiheutuvat mahdollisesta laitosten rahoituskustannusten noususta, kun oletettu valtiontuki ei ole enää varmaa, sekä kriisinratkaisurahastoihin liittyvistä kustannuksista. Pankit saattavat siirtää nämä lisäkustannukset asiakkaille tai osakkaille alentamalla talletuskorkoja, nostamalla lainakorkoja ja pankkimaksuja tai vähentämällä pääoman tuottoa. Kilpailu voi kuitenkin rajoittaa pankkien mahdollisuuksia siirtää kaikki nämä kustannukset muille.

Rahoituskustannusten nousu saattaisi pienentää BKT:tä, kun taas rahoitusalan vakaus ja sen riskin pieneneminen, että veronmaksajien rahoja tarvitaan kaatuvien pankkien pääoman lisäämiseen, vaikuttaisivat myönteisesti BKT:hen. Basel III -sopimuksen uusista pääomavaatimuksista (jotka pienentävät pankkien kaatumisen todennäköisyyttä) arvioidaan aiheutuvan nettohyötyjä, jotka olisivat vuodessa 0,14 prosenttia suhteessa EU:n BKT:hen. Yhteisesti määritellyistä talletussuojajärjestelmistä ja kriisinratkaisurahastoista odotetaan aiheutuvan myönteisiä nettohyötyjä, jotka olisivat vuodessa 0,2–0,3 prosenttia suhteessa EU:n BKT:hen. Velkojen alaskirjauksesta voisi aiheutua taloudellisia nettohyötyjä, jotka olisivat vuodessa 0,3–0,6 prosenttia suhteessa EU:n BKT:hen. Kaikista näistä toimenpiteistä kertyvän nettohyödyn odotetaan olevan 0,7–1,0 prosenttia vuodessa suhteessa EU:n BKT:hen.

Parhaina pidetyt vaihtoehdot eivät aiheuta merkittävää hallinnollista raskautta. Joistakin tämän ehdotuksen toimista voidaan tosin olettaa aiheutuvan lisäraskautta, mutta julkisen kuulemisen perusteella sen pitäisi olla hyvin vähäistä.

Ehdotuksen säännöksiä on tarkasteltu sen perusteella, ovatko ne täysin yhteensopivia perusoikeuskirjan ja erityisesti niiden perusoikeuskirjan säännösten kanssa, jotka koskevat omistusoikeutta (17 artikla) sekä oikeutta tehokkaisiin oikeussuojakeinoihin ja oikeudenmukaiseen oikeudenkäyntiin. Näiden oikeuksien ja vapauksien rajoittaminen sallitaan, jos se on välttämätöntä ja jos sillä tosiasiallisesti saavutetaan EU:n tunnustamat yleiseen etuun liittyvät tavoitteet tai voidaan suojata muiden oikeuksia ja vapauksia.

Vaikutus EU:n talousarvioon

Edellä esitetyillä toimintavaihtoehdoilla on vaikutuksia unionin talousarvioon.

Ehdotuksessa edellytetään, että EPV i) laatii noin 23 teknistä standardia ja 5 ohjetta, ii) osallistuu kriisinratkaisukollegioihin, sovittelee ja tekee päätökset tapauksissa, joissa esiintyy erimielisyyttä, sekä iii) huolehtii kolmansien maiden kriisinratkaisumenettelyjen tunnustamisesta ja tekee ei-sitovia kehysyhteistyösopimuksia kolmansien maiden kanssa. Tekniset standardit on määrä toimittaa 12 kuukauden kuluttua direktiivin voimaantulosta. Direktiivin arvioidaan tulevan voimaan vuoden 2013 kesäkuun ja joulukuun välisenä aikana. Koska EPV:n on kehitettävä asiantuntemusta täysin uudella alalla, arvion mukaan vuosina 2014 ja 2015 tarvitaan viisi väliaikaista toimihenkilöä ja 11 kansallista asiantuntijaa laatimaan vaaditut tekniset standardit ja ohjeet ja suorittamaan muut edellä ii ja iii kohdassa mainitut tehtävät.

Ehdotuksella ei ole ympäristövaikutuksia.

5. SEURANTA JA ARVIOINTI

Koska pankkien maksukyvyttömyystilanteet eivät ole ennustettavissa ja koska tavoitteena on niiden estäminen, pankkien kriisinratkaisua ei ole mahdollista seurata sen perusteella, miten pankkien todelliset maksukyvyttömyystilanteet hoidetaan. Varautumista ja ennaltaehkäisyä, erityisesti elvytys- ja kriisinratkaisusuunnitelmien laatimista ja näihin suunnitelmiin perustuvia viranomaisten toimenpiteitä voidaan kuitenkin seurata. Tämä voitaisiin antaa Euroopan pankkiviranomaisen tehtäväksi. EU:n uuden lainsäädännön saattamista osaksi kansallista lainsäädäntöä seurataan Euroopan unionin toiminnasta tehdyn sopimuksen mukaisesti.